

Toth a Crişan proti Rumunsku, rozsudek ze dne 25. 2. 2025 - Rovnováha mezi právem na svobodu projevu a právem na respektování soukromého života v kontextu urážlivých komentářů třetích osob na sociálních sítích

Stěžovatel: Toth a Crişan

Žalovaný stát: Rumunsko

Číslo stížnosti: 45430/19

Datum: 25.02.2025

Článek Úmluvy: čl. 8

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: internet, kritika a difamace, ochrana osobnosti, ochrana pověsti jiných, pozitivní závazky, prostor pro uvážení/margin of appreciation, respektování soukromého života, svoboda přijímat informace, svoboda projevu/sdělovací prostředky, svoboda rozšiřovat informace

Český právní řád: čl. 10 Listiny základních práv a svobod
čl. 17 Listiny základních práv a svobod
§ 81-86 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 4/2025

Toth a Crişan proti Rumunsku, rozsudek ze dne 25. 2. 2025

Autorský komentář

Předkládaný rozsudek navazuje na dosavadní judikaturu Soudu a důsledně dále rozvíjí kritéria pro nacházení rovnováhy mezi právem na svobodu projevu a právem na respektování soukromého života, přičemž se zaměřuje konkrétně na zajímavou situaci, ve které byla třetími stranami zveřejněna fotografie policistů a jejich fakticky správná a neurážlivá kritika nevhodného chování, která však následně vyvolala komentáře třetích osob – včetně těch urážlivých.

V tomto případě podle Soudu vnitrostátní soudy spravedlivou rovnováhu mezi konkurujícími si právy našly v souladu s Úmluvou a k porušení čl. 8 Úmluvy tak nedošlo, přičemž v rámci specifického kontextu případu Soud zejména potvrdil uplatnění nejen kritérií stanovených ve věcech Von Hannover proti Německu (č. 2) (rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, č. 40660/08 a 60641/08),

ale i Sanchez proti Francii (rozsudek velkého senátu ze dne 15. 5. 2023, č. 45581/15).

Z uvedeného plyne, že Soud zde posuzoval nejprve otázky přínosu k debatě ve veřejném zájmu, míry známosti dotčené osoby, předchozího chování dané osoby, okolností, za nichž byla fotografie pořízena, či obsahu, formy a důsledků zveřejnění. Dále v kontextu komentářů třetích osob se podrobněji zaměřil i na další kritéria – otázky postavení údajného původce zásahu, jeho konkrétní odpovědnosti za komentáře třetích osob, kroků, které v souvislosti s těmito komentáři podnikl či mohl podniknout, a možnosti přenesení odpovědnosti na samotné autory těchto komentářů.

Rozsudek může představovat zajímavý příspěvek jak pro naši soudní praxi, tak i obecnou odbornou veřejnost, pokud se jedná o aktuální oblast publikování uživatelských příspěvků na sociálních sítích a s tím právě typicky spojeného vyvažování práva na svobodu projevu a práva na respektování soukromého života.

(JUDr. Robert Waltr)

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatelé jsou obecními policisty, kteří v roce 2016 udělili pokutu paní C. T. a její matce za přestupek spočívající v nevhodném nakládání s domovním odpadem a údajně nevhodném chování vůči stěžovatelům. Paní C. T. proti pokutě úspěšně brojila před vnitrostátními soudy, které rozhodly, že se sice dopustila nesprávného nakládání s odpadem, avšak pokud šlo o chování vůči stěžovatelům, na základě svědeckých výpovědí a znaleckého posudku nicméně soudy dospěly k závěru, že to byli právě stěžovatelé, kteří se v dané situaci chovali nevhodně. Disciplinární a trestní řízení vůči stěžovatelům, iniciovaná ze strany C. T. a její matky, byla zastavena.

V den incidentu s policisty C. T. zveřejnila příspěvek ve veřejné facebookové skupině určené obyvatelům místní obce. Popsala v něm svou zkušenost se stěžovateli a připojila jejich fotografii. Uvedla, že při cestě k popelnici odložila pytel s domovním odpadem vedle popelnice, aby mohla naložit dítě do auta. Vzápětí ji podle jejích slov policisté konfrontovali a okamžitě požadovali občanské průkazy od ní i její matky. Policisté se zpočátku také neidentifikovali, slovně C. T. a její matku napadali a strčili do nich.

Příspěvek získal 92 komentářů a kolem 160 „lajků“, 73 sdílení a více než 100 000 zhlédnutí. Některé komentáře byly ještě ostřejší než samotný příspěvek – stěžovatelé i obecní policisté obecně byli označováni jako „šmejdi“ a „podvodníci“ nebo byli zesměšňováni kvůli údajné jednoduchosti a nedostatku vzdělání. Někteří komentující navíc připojili vlastní negativní zkušenosti se stěžovateli při výkonu jejich služby. Paní C. T. pak na dotaz jednoho z komentujících doplnila i plné jméno jednoho ze stěžovatelů.

V únoru 2017 podali stěžovatelé žalobu k vnitrostátním soudům, v níž požadovali odškodnění ve výši přibližně 11 111 EUR (cca 273 000 Kč) a zveřejnění omluvy ze strany C. T. Tvrdili, že zveřejněný příspěvek poškodil jejich pověst, zejména kvůli zkresleným informacím, zveřejnění jejich fotografie a doplnění jména jednoho ze stěžovatelů, což podle nich vedlo k jejich dalšímu napadání v následných komentářích. Argumentovali rovněž, že celá situace negativně ovlivnila jejich soukromý život. Prvostupňový soud žalobu zamítl s odůvodněním, že otázka pravdivosti obsahu příspěvku již byla posouzena v předchozím řízení o pokutě udělené C. T., a to s účinkem věci pravomocně rozsouzené. Zároveň dospěl k závěru, že samotný příspěvek neměl urážlivý charakter. Stěžovatelé neuspěli ani u soudů vyšších stupňů.

Před Soudem stěžovatelé namítali porušení svého práva na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, neboť vnitrostátní soudy podle jejich názoru nedosáhly spravedlivé rovnováhy

práv, která byla v projednávané věci v sázce.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

(a) Obecné zásady

47. Soud opakuje, že ačkoliv hlavním cílem čl. 8 je chránit jednotlivce před svévolným zásahem veřejných orgánů, neukládá státům pouze povinnost zdržet se takového zásahu: vedle tohoto negativního závazku mohou existovat i pozitivní závazky, které jsou neodmyslitelnou součástí účinného respektování soukromého a rodinného života. Tyto povinnosti mohou zahrnovat přijetí opatření směřujících k zajištění respektování soukromého života i v oblasti vztahů mezi jednotlivci navzájem. Ačkoliv hranice mezi pozitivními a negativními závazky státu podle čl. 8 nelze přesně vymezit, použitelné zásady jsou obdobné. V obou kontextech je třeba zohlednit spravedlivou rovnováhu, kterou je nutné nalézt mezi příslušnými protichůdnými zájmy, a v obou kontextech má stát určitý prostor pro uvážení [viz rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, Von Hannover proti Německu (č. 2), č. 40660/08 a 60641/08, body 98–99; a rozsudek ze dne 30. 11. 2021, Țiriac proti Rumunsku, č. 51107/16, bod 72].

48. Článek 10 Úmluvy zaručuje „každému“ svobodu přijímat a šířit informace a myšlenky, přičemž nerozlišuje podle povahy sledovaného cíle ani podle role, kterou fyzické či právnické osoby při výkonu této svobody hrají. Uplatňuje se nejen na obsah informací, ale také na prostředky jejich šíření, protože jakékoliv omezení těchto prostředků nutně zasahuje do práva přijímat a šířit informace. Stejně tak čl. 10 zaručuje nejen právo informace šířit, ale také právo veřejnosti je přijímat (viz rozsudek ze dne 1. 12. 2015, Cengiz a ostatní proti Turecku, č. 48226/10 a 14027/11, bod 56).

49. Článek 10 nicméně nezaručuje zcela neomezenou svobodu projevu, a to ani v případě informování o záležitostech závažného veřejného zájmu (viz rozsudek ze dne 28. 7. 2020, Monica Macovei proti Rumunsku, č. 53028/14, bod 80). Každá osoba, která svobodu projevu uplatňuje, (i) přijímá „povinnosti a odpovědnost“, jejichž rozsah závisí na její situaci a použitých technických prostředcích (viz rozsudek ze dne 26. 6. 2018, Gîrleanu proti Rumunsku, č. 50376/09, bod 92), a (ii) nesmí překročit určité meze, zejména pokud jde o respektování pověsti a práv ostatních (viz rozsudek velkého senátu ze dne 15. 5. 2023, Sanchez proti Francii, č. 45581/15, bod 149). Soud proto uznal, že v zásadě jakákoliv fyzická či právnická osoba může být vystavena různým formám a stupňům individuální nebo sdílené odpovědnosti za pomlouvačné či jiné protiprávní projevy, aby bylo možné účinně napravit porušení osobnostních práv (viz, v kontextu projevů na internetu, rozsudek velkého senátu ze dne 16. 6. 2015, Delfi AS proti Estonsku, č. 64569/09, bod 110; a Sanchez, cit. výše, body 162–166, 183–185, 190, 192–193, 201 a 204).

50. Pokud je předmětem stížnosti předložené Soudu tvrzení, že došlo k porušení práv chráněných čl. 8 v důsledku výkonu práva na svobodu projevu jinými osobami, je při aplikaci čl. 8 třeba náležitě zohlednit požadavky čl. 10 Úmluvy (viz Țiriac, cit. výše, bod 73, s dalšími odkazy), přičemž je třeba mít na paměti, že práva zaručená čl. 8 a 10 si v zásadě zasluhují stejnou míru respektu a výsledek řízení by neměl být v zásadě odlišný podle toho, zda byla Soudu stížnost podána podle čl. 8 či čl. 10 Úmluvy (viz Von Hannover, cit. výše, bod 106; a rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012, Axel Springer AG proti Německu, č. 39954/08, bod 87).

51. Mezi relevantní kritéria pro vyvažování práva na respektování soukromého života a práva na svobodu projevu patří přínos k debatě ve veřejném zájmu; míra známosti dotčené osoby; předchozí chování dané osoby; okolnosti, za nichž byla fotografie pořízena; a obsah, forma a důsledky zveřejnění (viz Von Hannover, cit. výše, body 109–113; a rozsudek ze dne 1. 7. 2021, Hájovský proti Slovensku, č. 7796/16, bod 30).

52. V případech, jako je tento, kdy byly informace šířeny prostřednictvím internetu a vyvolaly komentáře třetích osob, mohou být pro výsledek procesu vyvažování relevantní i některá další kritéria, která je proto třeba vzít v úvahu. Patří mezi ně postavení údajného původce zásahu; jeho konkrétní odpovědnost za komentáře třetích osob; kroky, které v souvislosti s těmito komentáři podnikl; a možnost činit autory těchto komentářů odpovědnými (viz Sanchez, cit. výše, body 179, 180, 190 a 202).

53. V této souvislosti si Soud rovněž uvědomuje, že internet se stal jedním z hlavních prostředků, jímž jednotlivci vykonávají své právo na svobodu projevu. Poskytuje zásadní nástroje pro účast na aktivitách a diskusích týkajících se politických otázek a otázek v obecném zájmu (viz rozsudek ze dne 23. 6. 2020, Vladimir Kharitonov proti Rusku, č. 10795/14, bod 33; a Sanchez, cit. výše, bod 158). Vzhledem ke své dostupnosti a schopnosti uchovávat a šířit značné množství informací hraje internet důležitou roli při zlepšování přístupu veřejnosti k informacím a usnadňování šíření informací obecně [viz rozsudek ze dne 10. 3. 2009, Times Newspapers Ltd proti Spojenému království (č. 1 a 2), č. 3002/03 a 23676/03, bod 27]. Aktivita vytvářené uživateli spojené s vyjadřováním se na internetu představují bezprecedentní platformu pro výkon svobody projevu (viz Delfi AS, cit. výše, bod 110).

54. Soud nicméně považuje za relevantní skutečnost, že riziko újmy způsobené obsahem a komunikací na internetu při výkonu a užívání lidských práv a svobod je nepochybně vyšší než riziko spojené s tiskem, jelikož protiprávní projevy, včetně nenávistných projevů a projevů podněcujících k násilí, mohou být šířeny jako nikdy předtím, celosvětově, během několika sekund, a někdy zůstávají trvale dostupné online (viz Delfi AS, cit. výše, body 110 a 133).

55. Navíc ačkoliv svoboda projevu zahrnuje i zveřejňování fotografií, jedná se přesto o oblast, v níž nabývá ochrana práv a pověstí jiných osob zvláštního významu, protože fotografie mohou obsahovat velmi osobní či dokonce intimní informace o jednotlivci a jeho rodině. V případech, kdy Soud musel vyvažovat ochranu soukromého života a svobodu projevu, vždy zdůrazňoval přínos fotografií nebo článků v tisku k debatě v obecném zájmu. Přesto rozlišoval mezi informováním o skutečnostech – byť kontroverzních – které mohly přispět k debatě v demokratické společnosti, a informováním o detailech ze soukromého života jednotlivce, který nevykonává veřejnou funkci (viz Hájovský, cit. výše, bod 31). Pokud se situace netýká žádné politické nebo veřejné debaty a zveřejněné fotografie a doprovodné komentáře se vztahují výhradně k detailům ze soukromého života osoby, přičemž jediným cílem je uspokojit zvědavost určitého okruhu čtenářů, je třeba svobodu projevu vykládat úžeji (tamtéž).

56. Na závěr Soud opakuje, že při výkonu své přezkumné pravomoci není jeho úkolem nahrazovat vnitrostátní soudy, ale přezkoumat, s ohledem na případ jako celek, zda rozhodnutí, která tyto soudy v rámci svého prostoru pro uvážení přijaly, jsou v souladu s ustanoveními Úmluvy, na něž se stěžovatel odvolává (viz Axel Springer AG, cit. výše, bod 86). Pokud vnitrostátní orgány provedly vyvažování práv chráněných čl. 8 a 10 Úmluvy v souladu s kritérii stanovenými judikaturou Soudu, bylo by třeba silné důvody, aby Soud nahradil jejich závěry svými vlastními (tamtéž, bod 88, s dalšími odkazy).

(b) Použití uvedených zásad na projednávanou věc

57. Soud konstatuje, že stěžovatelé obviňovali C. T. z toho, že bez jejich souhlasu veřejně rozšířila jejich fotografii a celé jméno druhého stěžovatele širokému okruhu osob na Facebooku, přičemž zároveň uvedla nepravdivá tvrzení naznačující, že stěžovatelé ji a její matku slovně a fyzicky napadli, čímž podnítila urážlivé komentáře třetích osob ...

58. Stěžovatelé zjevně přijali, že vnitrostátní orgány zavedly právní rámec, který byl způsobilý poskytnout jim přiměřenou ochranu proti tvrzenému porušení jejich práva na respektování

soukromého života a pověsti, které mělo plynout z výše uvedených okolností ... Stěžovatelé tak skutečně měli možnost podat občanskoprávní žalobu na náhradu újmy proti C. T.

59. Vnitrostátní soudy posoudily okolnosti, za nichž byla učiněna vyjádření C. T., a zda jí bylo možno přičítat odpovědnost. Stěžovatelé však s jejich rozhodnutím nesouhlasili. Soud proto musí přezkoumat, zda vnitrostátní soudy dosáhly spravedlivé rovnováhy mezi dotčenými konkurujícími si právy v souladu s kritérii stanovenými v jeho judikatuře (viz body 51–52 výše).

(i) Přínos k debatě v obecném zájmu

60. Soud opakuje, že čl. 10 odst. 2 Úmluvy ponechává jen omezený prostor pro omezení politického projevu nebo debaty o otázkách ve veřejném zájmu. Prostor pro uvážení, který mají státy, pokud jde o debatu týkající se záležitostí ve veřejném zájmu, je proto zúžen (viz rozsudek velkého senátu ze dne 27. 6. 2017, Satakunnan Markkinapörssi Oy a Satamedia Oy proti Finsku, č. 931/13, bod 167).

61. Vnitrostátní soudy dospěly k závěru, že příspěvek C. T. měl za cíl upozornit členy facebookové skupiny „Oradea jsme my“ na její postoj k otázce, která ve svém důsledku vyvolávala pochybnosti o řádném fungování státu ... konkrétně na údajně zneužívající a násilné jednání stěžovatelů při výkonu jejich povinností obecních policistů ... Vzhledem k tomu, že stěžovatelé jako příslušníci bezpečnostních orgánů vykonávali veřejnou činnost a byli vázáni povinností „sloužit a chránit“, přičemž jejich profese byla založena na veřejné důvěře, měla veřejnost právo být informována o jakémkoliv možném zneužívajícím jednání z jejich strany.

62. Soud skutečně uznal, že použití síly ze strany zástupců státu, zejména pokud se týká tvrzení o policejní brutalitě nebo pochybení, představuje ze své podstaty otázku významného veřejného zájmu (viz rozsudek ze dne 14. 10. 2008, Dyundin proti Rusku, č. 37406/03, bod 33; a rozsudek ze dne 31. 10. 2023, Bild GmbH & Co. KG proti Německu, č. 9602/18, body 32–34).

63. Příspěvek C. T. se tedy týkal otázky veřejného zájmu a Soud nemá důvod pochybovat o tom, že mohl přispět k debatě v obecném zájmu o morální a profesní integritě obecních policistů a o řádném fungování určitých veřejných služeb.

(ii) Míra známosti dotčené osoby a její předchozí jednání

64. Soud opakuje, že zatímco soukromá osoba, která není veřejnosti známa, může uplatňovat určitou ochranu svého práva na soukromý život, totéž neplatí pro politicky či veřejně činné osoby, u nichž jsou meze kritických komentářů širší, neboť jsou nevyhnutelně a vědomě vystaveny veřejné kontrole, a musí proto vykazovat vyšší míru tolerance (viz Monica Macovei, cit. výše, bod 79).

65. Nelze však tvrdit, že by se úřední osoby vědomě vystavovaly důkladné kontrole každého svého slova a činu v takové míře jako politici, a proto by snad měly být při posuzování kritiky svých jednání považovány za rovnocenné s politiky (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2022, Stancu a ostatní proti Rumunsku, č. 22953/16, bod 116; a Bild GmbH & Co. KG, cit. výše, bod 33). Úřední osoby musí požívat důvěry veřejnosti v podmínkách bez nepřiměřeného narušování, pokud mají své úkoly úspěšně vykonávat, a proto může být nezbytné chránit je před urážlivými, hrubými či pomlouvačnými útoky nebo nepodloženými obviněními při výkonu jejich funkce (viz rozhodnutí ze dne 10. 6. 2004, Chernysheva proti Rusku, č. 77062/01; a Stancu a ostatní, cit. výše, bod 115). Přesto však úřední osoby jednající v rámci své úřední funkce podléhají širším mezím přijatelné kritiky než běžní občané (viz rozsudek ze dne 7. 11. 2006, Mamère proti Francii, č. 12697/03, bod 27). Určitá míra nepřiměřenosti může spadat do těchto mezí (viz rozsudek ze dne 11. 5. 2023, Chkhartishvili proti Gruzii, č. 31349/20, bod 56), zejména pokud jde o reakci na vnímané neoprávněné nebo nezákonné jednání úředních osob (viz rozsudek ze dne 28. 8. 2018, Savva Terentyev proti Rusku, č. 10692/09,

bod 75).

66. Vláda poukázala na to, a stěžovatelé to nerozporovali, že ve svých podáních před vnitrostátními soudy nepopírali, že byli úředními osobami ... Navíc vnitrostátní soudy (i) konstatovaly, že stěžovatelé byli veřejnými osobami, a (ii) uznaly, že meze přijatelné kritiky byly v jejich případě širší, a to v zásadě proto, že byli úředními osobami ...

67. Pokud jde o postavení stěžovatelů jako veřejných osob, Soud konstatuje, že ve specifickém případě běžných policistů již dříve dospěl k závěru, že je nelze považovat za veřejné činitele ve stejném smyslu jako politiky či jiné osoby, které svým jednáním či postavením vstoupily do veřejného prostoru, pokud tito policisté jednali čistě v rámci své úřední pravomoci, aniž by sami vyhledávali pozornost veřejnosti (viz Bild GmbH & Co. KG, cit. výše, bod 32).

68. V případě stěžovatelů žádný z dostupných důkazů nenásvědčuje tomu, že by se snažili vystavit pozornosti veřejnosti nebo ji vyhledávali, a to ani před zveřejněním příspěvku C. T., ani po něm. Je pravda, že vzhledem ke své profesní činnosti se stěžovatelé v době zveřejnění příspěvku C. T. zřejmě dostali do kontaktu s některými z členů online skupiny „Oradea jsme my“ a byli jim známi ... Vnitrostátní soudy však tomuto důkazu ani předchozímu jednání stěžovatelů v kontextu jejich účasti na předchozích veřejných aktivitách nepřikládaly žádnou váhu. Uvedené důkazy a jednání tedy neměly žádný dopad na závěr soudů, že stěžovatelé byli veřejnými osobami, ani na výsledek vyvažování dotčených práv, jež soudy provedly (viz, *mutatis mutandis*, rozsudek ze dne 19. 10. 2017, Fuchsmann proti Německu, č. 71233/13, bod 49).

69. Dále ze spisu nevyplývá nic, co by naznačovalo, že v případě stěžovatelů uvedené vystavení se veřejnosti a pozornosti přesáhlo úroveň, kterou bylo možné rozumně očekávat u běžné úřední osoby jednající v rámci své úřední pravomoci obecně, či konkrétně u policisty (viz bod 61 výše). Nelze tedy tvrdit, že by stěžovatelé mohli být na tomto základě považováni za veřejné osoby ve smyslu uvedeném v bodu 67 výše, nebo dokonce za známé osobnosti ve svém profesním oboru (srov. rozsudek ze dne 18. 5. 2017, Petrie proti Itálii, č. 25322/12, bod 51; a pro ilustraci rozhodnutí výboru ze dne 22. 10. 2019, Stroea proti Rumunsku, č. 76969/11, bod 32).

70. Pokud jde o míru kritiky, jež byla v případě stěžovatelů přijatelná, Soud konstatuje, že stěžovatelé uznali, že byli úředními osobami ... Ačkoliv žádný z důkazů nenásvědčuje tomu, že by šlo o vysoce postavené úřední osoby nebo že by se ucházeli o funkce či zastávali postavení, které by bylo předmětem zvláštního veřejného zájmu v rámci policie (viz rozsudek velkého senátu ze dne 27. 6. 2017, Medžlis Islamske Zajednice Brčko a ostatní proti Bosně a Hercegovině, č. 17224/11, bod 98; a Stancu a ostatní, cit. výše, body 127–129), nikdy nepopřeli, že v době předmětných událostí jednali v rámci své úřední pravomoci.

71. Soud se proto ztotožňuje s názorem vnitrostátních soudů, že stěžovatelé náleželi ke skupině osob, které nemohly uplatňovat ochranu svého práva na respektování soukromého života stejným způsobem jako běžní jednotlivci, a proto podléhali širším mezím přijatelné kritiky než takové osoby (viz Stancu a ostatní, cit. výše, bod 129).

(iii) Okolnosti pořízení fotografie

72. Soud konstatuje, že mezi stranami nebylo sporu o tom, že stěžovatelé nebyli požádáni o souhlas ani jej neudělili k tomu, aby jejich fotografie, nebo jména, byly C. T. zveřejněny na Facebooku. C. T. rovněž nepodnikla žádné kroky ke skrytí obličejů stěžovatelů před tím, než fotografii zveřejnila.

73. Soud opakuje, že zveřejnění fotografie je obecně třeba považovat za výraznější zásah do práva na respektování soukromého života než pouhé zveřejnění jména osoby (viz rozhodnutí ze dne 24. 9.

2019, Vučina proti Chorvatsku, č. 58955/13, bod 46). Dále konstatuje, že ač čl. 8 Úmluvy nestanoví obecné pravidlo, podle něhož by policisté neměli být v tiskových publikacích rozpoznatelní, avšak mohou nastat situace, kdy zájem jednotlivého policisty na ochraně jeho soukromého života převáží. Tak tomu může být například tehdy, pokud zveřejnění podoby rozpoznatelného policisty, bez ohledu na jakékoliv pochybení, pravděpodobně povede ke konkrétním negativním důsledkům v jeho soukromém nebo rodinném životě (viz Bild GmbH & Co. KG, cit. výše, bod 35).

74. Vnitrostátní soudy dospěly k závěru, že skutečnost, že C. T. zveřejnila danou fotografii a jméno, nemohla mít na stěžovatele dopad, jelikož se jednalo o veřejné osoby a fotografie je nezachycovala nedůstojným ani pohoršujícím způsobem ...

75. Soud konstatuje, že ačkoliv se neztotožnil s názorem vnitrostátních soudů, že stěžovatelé mohli být považováni za veřejné osoby, přesto přijal jejich závěr, že stěžovatelé nemohli za konkrétních okolností svého případu očekávat stejnou míru soukromí jako běžný jednatel (viz body 67–71 výše).

76. Soud dále konstatuje, že je nesporné, že fotografie stěžovatelů byla pořízena na veřejné ulici, v době, kdy stěžovatelé ukládali C. T. pokutu, což vedlo k tomu, že C. T. kontaktovala tísňovou linku, načež byla na místo vyslána druhá policejní hlídka, a událost zjevně vzbudila určitou veřejnou pozornost ... Fotografie zachycuje stěžovatele oblečené v policejních uniformách při výkonu jejich povinností jako příslušníků bezpečnostních složek ...

77. Vnitrostátní soudy nezjistily – a ostatně ze spisu nevyplývá nic, co by naznačovalo opak – že by daná fotografie nebo jméno druhého stěžovatele byly pořízeny tajně, nezákonnými prostředky, lstí nebo zneužitím jakékoliv zranitelné pozice stěžovatelů (v protikladu k rozsudku ze dne 16. 4. 2009, Egeland a Hanseid proti Norsku, č. 34438/04, bod 61). Soud se proto ztotožňuje s názorem vnitrostátního soudu, že si stěžovatelé měli být vědomi veřejného kontextu, v němž jejich interakce s C. T. probíhala ... a má za to, že nemohli vyloučit možnost, že vzhledem ke svému postavení a tvrzenému jednání by mohli být fotografováni (viz, *mutatis mutandis*, Vučina, cit. výše, bod 35).

78. Soud dále konstatuje, stejně jako vnitrostátní soudy, že fotografie nebyla pořízena za okolností, které by stěžovatele zobrazovaly v nepříznivém světle, a že je nezachycovala způsobem, jenž by mohl z pohledu čtenáře narušit jejich postavení na veřejnosti nebo vytvářet jejich zkreslený obraz ... Soud má za to, že vzhledem ke způsobu, jakým byla fotografie použita, byla pořízena pouze za účelem podpoření obsahu komentářů C. T., které se týkaly otázky veřejného zájmu, a k doložení pravdivosti některých informací v nich obsažených (srov., *mutatis mutandis*, rozsudek velkého senátu ze dne 10. 11. 2015, Couderc a Hachette Filipacchi Associés proti Francii, č. 40454/07, bod 135).

79. Pokud způsob, jakým byla fotografie pořízena, nezakládá otázku podle čl. 8 Úmluvy, pak pouhé uvedení jména druhého stěžovatele vedle fotografie, bez jakýchkoliv negativních konotací spojených s tímto jménem a/nebo bez rozmazání fotografie, nelze považovat za zvlášť podstatný zásah do práva na respektování soukromého života (viz, *mutatis mutandis*, Vučina, cit. výše, bod 46).

80. Vnitrostátní soudy nepřikládaly výslovně žádný význam skutečnosti, že C. T. zveřejnila fotografii stěžovatelů a jméno druhého stěžovatele, aniž by zakryla jejich obličeje nebo si vyžádala jejich souhlas. Ačkoliv Soud shledal, že taková opatření mohou být relevantní při vyvažování protichůdných práv, která jsou v sázce v případech, jako je tento, jedná se pouze o část celkových kritérií, která mohou být při daném vyvažování zohledněna, včetně obsahu zveřejněného materiálu a jeho dopadu na dotčenou osobu (viz Bild GmbH & Co. KG, cit. výše, bod 35).

(iv) Obsah, forma a důsledky zveřejnění

81. Pokud se jedná o předmět příspěvku C. T., Soud konstatuje, stejně jako vnitrostátní soudy ... že se týkal výhradně profesních aktivit a jednání stěžovatelů ve veřejném kontextu, aniž by zmiňoval jakékoliv podrobnosti z jejich soukromého života (viz bod 76 *in fine* výše a rovněž, *mutatis mutandis*, rozsudek ze dne 28. 9. 2004, Sabou a Pircalab proti Rumunsku, č. 46572/99, bod 39).

82. Vnitrostátní soudy dále neshledaly, že by příspěvek obsahoval urážlivý, neslušný nebo ponižující obsah ve vztahu ke stěžovatelům. Dospěly rovněž k závěru, že příspěvek vyjadřoval nespokojenost C. T. s jednáním stěžovatelů a její názor na událost, jíž se sama účastnila. Ačkoliv nepřikládaly žádný význam skutečnosti, že disciplinární a trestní řízení vedená proti stěžovatelům byla zastavena, opíraly se o skutková zjištění učiněná v řízení, která C. T. zahájila proti udělené pokutě, aby dospěly k závěru, že informace šířené C. T. byly pravdivé ... Shledaly, že tvrzení a jednání C. T. měla dostatečný skutkový základ a že neexistoval žádný náznak, že by zveřejnění fotografie stěžovatelů a jména druhého stěžovatele mělo pro ně jakékoliv negativní důsledky.

83. Ačkoliv soudy souhlasily s tvrzením stěžovatelů, že některé komentáře třetích osob byly neslušné a pomlouvačné, shledaly, že C. T. nemohla být odpovědná za možné důsledky těchto komentářů, neboť každý jednotlivec odpovídá pouze za svá vlastní tvrzení a podmínky pro odpovědnost za jednání třetích osob v jejím případě nebyly naplněny. Dále konstatovaly, že C. T. nemohla třetím osobám zakázat psaní takových komentářů, ani je nemohla odstranit ...

84. S přihlédnutím k informacím ve spise Soud neshledává důvod nesouhlasit s posouzením vnitrostátních soudů. Konstatuje, že příspěvek C. T. jako celek nevyjadřoval nic jiného než její kritické dojmy ohledně způsobu, jakým stěžovatelé jednali ve svém profesním postavení. Příspěvek rovněž neobsahoval žádné osobní urážky, hanlivé poznámky ani nepodložená tvrzení, bez ohledu na to, zda bylo možné její komentáře považovat za hodnotící soudy či skutková tvrzení.

85. V tomto kontextu, ačkoliv některá její vyjádření naznačovala protiprávní jednání stěžovatelů a že mohla předvídat možnost, že veřejnost na ně bude reagovat (viz, *mutatis mutandis*, Sanchez, cit. výše, bod 193), nebyly předloženy žádné důkazy o tom, že by C. T. při zveřejnění svých komentářů, fotografie stěžovatelů a při šíření jména druhého stěžovatele nejednala v dobré víře nebo že by se snažila pouze bezdůvodně vyvolat emoce veřejnosti a vykreslit stěžovatele v negativním světle.

86. Soud v této souvislosti považuje za relevantní, že C. T. a její matka využily jak trestní, tak správní prostředky nápravy k tomu, aby své stížnosti vůči stěžovatelům předložily přímo příslušným orgánům ... Dále C. T. uvedla celé jméno druhého stěžovatele pouze v jedné ze svých odpovědí na komentář třetí osoby k příspěvku, a to až poté, co byla výslovně dotázána na totožnost stěžovatelů. Rovněž se jeví, že se snažila distancovat od urážlivých komentářů třetích osob tím, že výslovně uvedla, že svým jednáním neměla v úmyslu nikoho pomlouvat ...

87. Skutečnost, že forma a způsob, jakým byl příspěvek C. T. napsán, a že některé výrazy v něm obsažené byly provokativní a mohly přitáhnout pozornost veřejnosti, sama o sobě nezakládá problém podle judikatury Soudu (viz, *mutatis mutandis*, Axel Springer AG, cit. výše, body 81 a 108). Jak již bylo uvedeno výše (viz bod 65), osoby reagující na to, co vnímají jako neoprávněné či protiprávní jednání úředních osob, mají právo uchýlit se k určité míře nadsázky či dokonce provokace, jinými slovy k poněkud přehnaným vyjádřením.

88. Pokud jde o otázku důsledků příspěvku C. T. pro stěžovatele, Soud konstatuje, že ačkoliv, jak v podstatě uznaly vnitrostátní soudy ... byl zveřejněn na veřejně přístupné online platformě bez jakýchkoliv zjevných omezení, zdá se, že ve skutečnosti vzbudil jen velmi malou pozornost veřejnosti či vyvolal jen omezenou reakci. Ačkoliv vláda sama nerozporovala tvrzení stěžovatelů, že příspěvek pravděpodobně zaznamenal více než 100 000 zhlédnutí ... Soud konstatuje, že ve skutečnosti jej komentoval a označil jako „líbí se mi“ jen velmi malý počet osob.

89. Soud v této souvislosti dále konstatuje, že v době posuzovaných událostí byla C. T. soukromou osobou, která neměla žádné odborné znalosti v oblasti digitálních služeb (v protikladu k rozsudku ve věci Sanchez, cit. výše, bod 180). Příspěvek navíc nezveřejnila během volební kampaně ani v jakkoliv napjatém politickém či společenském kontextu a nebyla novinářkou, političkou, známou blogerkou ani populární uživatelkou sociálních sítí, natož veřejnou nebo vlivnou osobou, což by mohlo přitáhnout další pozornost veřejnosti k jejím komentářům a tím zvýšit potenciální dopad jejich vyjádření (v protikladu k rozsudku ve věci Sanchez, cit. výše, body 176, 180, 187 a 201). Stěžovatelé navíc sami uznali, že příspěvek C. T. mohl získat největší pozornost pouze bezprostředně po jeho zveřejnění a že jeho viditelnost, dopad a důsledky mohly v průběhu času výrazně klesnout ... Stěžovatelé rovněž nežádali vnitrostátní soudy o nařízení odstranění příspěvku, a to ani v průběhu řízení, ani následně. S ohledem na uvedené okolnosti má Soud za to, že potenciál příspěvku C. T. skutečně dosáhnout široké veřejnosti, ať již v době jeho zveřejnění nebo později, byl omezený.

90. Výrazy použité některými třetími osobami v jejich komentářích byly nepochybně urážlivé a pomlouvačné. Nicméně Soud podotýká, že ze spisu nevyplývá, že by se C. T. snažila vyprovokovat nebo schvalovat použití těchto urážlivých výrazů ze strany třetích osob. Stěžovatelé navíc nepředložili žádné přesvědčivé důkazy o tom, že by C. T. byla správkyní facebookové skupiny, do níž příspěvek nahrála, že by měla možnost kontrolovat obsah zpráv zveřejňovaných ostatními členy skupiny, či že by obecně bylo možné zpochybnit skutková zjištění vnitrostátních soudů (viz bod 83 výše) a prokázat, že C. T. nesplnila povinnosti, které by na ni bylo možné rozumně klást jako na pouhou soukromou osobu bez veřejného vlivu, pokud se jedná o její efektivní zásah na platformách sociálních médií (srov. Sanchez, cit. výše, body 185, 190, 199 a 201), aniž by tím riskovala autocenzuru (tamtéž, bod 184).

91. Soud dále konstatuje, že urážlivé výrazy použité třetími osobami představovaly spíše jen určité „vulgární nadávky“, byť spadající do nižší jazykové úrovně, která je v komunikaci na mnoha internetových portálech běžná, a tato skutečnost snižuje dopad, který je možné těmto výrazům přiřítat (viz rozsudek ze dne 2. 2. 2016, Magyar Tartalomszolgáltatók Egyesülete a Index.hu Zrt proti Maďarsku, č. 22947/13, bod 77). Navíc všechny dotčené komentáře by v kontextu, v němž byly napsány, byly čtenáři s největší pravděpodobností vnímány jako domněnky, které nelze brát vážně (viz, *mutatis mutandis*, rozhodnutí ze dne 19. 9. 2017, Tamiz proti Spojenému království, č. 3877/14, bod 81).

92. Soud dále konstatuje, že komentáře třetích osob, byť učiněné veřejně, byly směřovány vůči policistům, kteří nejspíše musí být vyškoleni, jak s takovým jednáním zacházet (viz Chkhartishvili, cit. výše, bod 57). Ve spise však nejsou žádné důkazy o tom, že by se stěžovatelé alespoň pokusili pohnat některé z autorů těchto komentářů k odpovědnosti. Soud v této souvislosti považuje za relevantní, že jednání, která byla C. T. ze strany stěžovatelů vytýkána, byla zjevně odlišná od jednání autorů protiprávních komentářů, a že stěžovatelé nepoukázali na žádné konkrétní obtíže, které by jim bránily v identifikaci těchto autorů (srov. Sanchez, cit. výše, body 202–203). Přiřítání odpovědnosti C. T. ze strany soudů jak za samotný příspěvek, tak za obsah komentářů třetích osob, a to i v rámci občanskoprávního řízení, jaké bylo vedeno v projednávané věci, by mohlo mít odrazující účinek na svobodu projevu na internetu a mohlo by být zvláště škodlivé pro soukromé osoby jednající v dobré víře, které se snaží upozornit na otázky obecného zájmu (viz, *mutatis mutandis*, Sanchez, cit. výše, bod 205).

93. Soud zároveň konstatuje, že nezjistil žádný konkrétní negativní dopad příspěvku C. T. na soukromý či profesní život stěžovatelů vzhledem k tomu, že, jak sami stěžovatelé uvedli, byla jak disciplinární, tak trestní vyšetřování zahájena vůči nim zastavena ... Rovněž se zdá, že příspěvek C. T. vyvolal i pozitivní komentáře třetích osob ohledně způsobu, jakým stěžovatelé své povinnosti vykonávali ...

94. I za předpokladu, že tvrzení stěžovatelů o tom, že se jich cizí osoby nebo rodina a přátelé na jejich jednání dotazovali, byla pravdivá, a že příspěvek C. T. a následné komentáře třetích osob se jich mohly do určité míry dotknout, má Soud vážné pochybnosti o tom, že tyto důsledky byly natolik závažné, aby převážily nad zájmem veřejnosti na přijímání informací šířených C. T. (viz, *mutatis mutandis*, rozsudek ze dne 30. 11. 2021, Tiriac proti Rumunsku, cit. výše, bod 98).

(v) Závěr

95. S ohledem na výše uvedené má Soud za to, že vnitrostátní soudy provedly požadované důkladné vyvažování mezi dotčenými protichůdnými právy v souladu s kritérii stanovenými v judikatuře Soudu. Vzhledem k prostoru pro uvážení, který mají vnitrostátní orgány při posuzování protichůdných zájmů, Soud neshledal žádné závažné důvody, proč by měl nahradit jejich posouzení svým vlastním (viz bod 56 výše). Nelze proto tvrdit, že tím, že vnitrostátní soudy žalobu stěžovatelů zamítly, nesplnily pozitivní závazky, které jim podle čl. 8 Úmluvy k ochraně práva stěžovatelů na respektování jejich soukromého života přísluší. Z toho důvodu k porušení tohoto ustanovení nedošlo.

VÝROK

Z UVEDENÝCH DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *Prohlašuje* stížnost za přijatelnou;
2. *Rozhoduje*, že nedošlo k porušení čl. 8 Úmluvy.

(Zpracoval: Mgr. Bc. Jan Bena)